

universiteta. Ser. Yuridicheskiye nauki – Bulletin of Mari State University. Ser. Jurisprudence, 1, 100-103. [in Russian].

14. Raroga, A. (Ed.). (2010). *Ugolovnoye ulozheniye (Ugolovnyy kodeks) Federativnoy respubliki Germaniya: tekst i nauchno-prakt. Kommentariy*. Moscow: Prospect. [in Russian].

15. Parkhomenko-Kutsevi, O. (2018). *Rozvytok systemy antykoruptsiynykh instytutsiy v Ukrayini. Derzhavne upravlinnya ta mistseve samovryaduvannya – Public administration and local self-government, 3(38), 33-38. [in Ukrainian].*

16. Makryashina, A. The FBI set up arms manufacturers. Retrieved from <https://www.infox.ru/news/164/38438-fbr-podstavilo-proizvoditelej-oruzia> (accessed: 25.12.2019). [in Russian].

Стаття надійшла до редакції: 29.12.2019

УДК 342.951

DOI <https://doi.org/10.36550/2522-9230.2020.8.15>

Дракохруст Тетяна Вікторівна,

кандидат наук з державного управління, доцент,

завідувач кафедри міжнародного права та міграційної політики

Тернопільського національного економічного університету

e-mail: mrs.dtanya@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0002-4761-7943>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ МІГРАЦІЙНОЮ ПОЛІТИКОЮ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

У статті розглядаються умови активізації договірної процесу між Україною і ЄС. Автор робить акцент на тому, що перспективи входження України в площину правової системи Євросоюзу, в контексті регулювання міграційних процесів, потребує розгляду двох векторів цього процесу, зокрема, пов'язаного з «вимірами» готовності Євросоюзу і держав-членів відкрити доступ на свою територію з метою переміщення та здійснення законної економічної діяльності громадян України, а також пов'язаного з готовністю і спроможністю міграційного, економічного та інших галузей законодавства України узгоджуватися з правовою системою Євросоюзу, що регулює міграційні процеси, та потребами членства в ЄС у цілому. Автор зазначає, що гармонізація міграційного законодавства України у правову систему Євросоюзу безпосередньо пов'язана з умовами відповідності внутрішнього законодавства в цілому правовому полю Співтовариства, що є одним з головних критеріїв членства КЦЄ у Євросоюзі. Для України, цими найбільш загальними і водночас імперативними критеріями членства в Євросоюзі є стабільні інститути, що гарантують демократію, верховенство права, права людини та захист меншин (політичні критерії членства); наявність функціонуючої ринкової економіки та спроможність витримати тиск конкуренції та ринкових сил у межах ЄС (економічні критерії); здатність взяти на себе зобов'язання, що випливають із членства в ЄС. Автор приходить до висновку, що особливості і тенденції подальшого розвитку сучасної міграційної політики України визначаються двома основними тенденціями: з одного боку, це тенденція до адаптації міжнародного досвіду з урегулювання міграційних проблем до міграційного законодавства та практики його застосування на території України, тобто тенденція до універсалізації/інтернаціоналізації внутрішнього міграційного права; з другого, це тенденція до регіоналізації та локалізації міграційної політики, її пристосування до національних потреб, тобто, умовно кажучи, тенденція до доместикації міграційної політики та її правового регулювання. Особливістю міграційної політики України є «нерівний», нестабільний, дещо хаотичний розвиток процесів регулювання та існує у вигляді майже виключно указів та постанов (що знижує юридичну силу міграційних норм й уповільнює процес кодифікації міграційного права України) в останні роки.

Ключові слова: міграційна політика, адміністративно-правове регулювання, Європейський союз, міграційне законодавство, угоди.

Drakokhrust T. ADMINISTRATIVE AND LEGAL PRINCIPLES OF MIGRATION POLICY OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION PROCESSES

The article deals with the conditions of activation of the contractual process between Ukraine and the EU. The author emphasizes that the prospects of Ukraine's accession to the plane of the EU legal system, in the context of migration regulation, require consideration of two vectors of this process, in particular, related to the "measurements" of the readiness of the European Union and the Member States to access its territory from the the purpose of moving and exercising the legitimate economic activity of the citizens of Ukraine, as well as related to the willingness and ability of the migration, economic and other branches of the legislation of Ukraine to comply with the legal system of Euro the EU governing migration processes and the needs of EU membership as a whole. The author notes that the harmonization of Ukraine's migration legislation with the EU legal system is directly related to the conditions of conformity of domestic legislation in the whole legal field of the Community, which is one of the main criteria for membership of the CCJE in the European Union. For Ukraine, these most common and at the same time imperative criteria for EU membership are stable institutions guaranteeing democracy, the rule of law, human rights and the

protection of minorities (political membership criteria); the existence of a functioning market economy and the ability to withstand the pressure of competition and market forces within the EU (economic criteria); the ability to take on the obligations arising from EU membership.

The author concludes that the peculiarities and tendencies of the further development of the modern migration policy of Ukraine are determined by two main tendencies: on the one hand, it is a tendency to adapt international experience in the settlement of migration problems to the migration legislation and practice of its application in the territory of Ukraine, ie the tendency towards universalization / internationalization of domestic migration law; on the other, it is the tendency to regionalize and localize migration policy, its adaptation to national needs, that is, relatively speaking, the tendency to domesticate migration policy and its legal regulation. The peculiarity of Ukraine's migration policy is the "unequal", unstable, somewhat chaotic development of regulatory processes and exists in the form of almost exclusively decrees and decrees (which reduces the legal force of migration norms and slows down the process of codification of migration law of Ukraine) in recent years.

Key words: migration policy, administrative regulation, European Union, migration law, agreements.

Постановка проблеми. Вивчення перспектив входження України в площину правової системи Євросоюзу, що поширюється на регламентацію міграційних процесів, потребує розгляду двох векторів цього процесу: а) пов'язаного з «вимірами» готовності Євросоюзу і держав-членів відкрити доступ на свою територію з метою переміщення та здійснення законної економічної діяльності громадян України; б) пов'язаного з готовністю і спроможністю міграційного, економічного та інших галузей законодавства України узгоджуватися з правовою системою Євросоюзу, що регулює міграційні процеси, та потребами членства в ЄС у цілому.

Для розгляду перспектив України в першому із зазначених аспектів доцільно проаналізувати досвід взаємодії з правом Євросоюзу країн Центральної та Східної Європи, якими підписано угоди ЄС щодо пересування працівників, працевлаштування на основі власного підприємництва (establishment) та надання послуг («movement of workers, establishment and supply of service») – як складової процесу членства у Євросоюзі дає змогу визначити шляхи регулювання міграційних процесів в Україні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питаннями міграційної політики та її правового забезпечення в контексті євроінтеграції, подолання міграційної кризи займалися: О.Малиновська, Н.Тиндик, Л.Рибаківський, А.Хомра, Ю.Римаренко, С.Мосьондз, С.Денисюк, Б.Хорев, О.Шиманська, та ін.

Мета статті – дослідити специфіку адміністративно-правових засад управління міграційною політикою України в умовах євроінтеграції та виокремити виклики, які стоять перед українською державою.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вищезгадані угоди характеризуються сукупністю спільних рис, їх аналіз та узагальнення дають можливість прогнозувати ті характеристики міграційного правового режиму, якими користуватимуться, за умови активізації договірному процесу між Україною і ЄС, українські громадяни та різні суб'єкти економічної діяльності на території країн-членів. Цей прогноз підтверджують також окремі положення Угоди між Україною та Європейським співтовариством про партнерство та співробітництво від 14 червня 1994 року.

Основним результатом міграційних угод ЄС із Болгарією – від 8 березня 1993 року, Чеською Республікою – від 4 жовтня 1993 року, Естонією – від 12 червня 1995 року, Угорщиною від 16 грудня 1991 року, Латвією – від 12 червня 1995 року, Литвою – від 12 червня 1995 року, Польщею – від 16 грудня 1991 року, Румунією – від 8 березня 2003 року, Словаччиною – від 4 жовтня 1993 року, та Словенією – від 10 червня 1996 року є досягнення балансу між прагненням громадян країн, асоційованих з ЄС, здійснювати економічну діяльність у країнах Євросоюзу і бажанням держав-членів захистити свій ринок праці тощо.

Усі перелічені вище угоди передбачають і дозволяють корпоративну діяльність підприємців або власників некорпоративних підприємств (self-employment) і забороняють (чи повністю переводять у компетенцію держав-членів та двосторонніх угод) роботу за наймом (employment). У свою чергу, виключення можливості найму для громадян КЦСЄ має своїм наслідком позбавлення цих громадян більшості форм соціального захисту і соціальних допомог, право на які мають працівники та потенційні працівники.

Що стосується пересування працівників, то в жодній з угод КЦСЄ з ЄС не передбачене право вільного переміщення працівників у межах Співтовариства або між країн Центральної та Східної Європи і державами – членами ЄС. Ці угоди не поширюються на захист працівників КЦСЄ, які постійно проживають та працюють у країнах-членах, стосовно їх доступу до ринку праці. Таким чином, працівники з КЦСЄ менш захищені, ніж турецькі працівники відповідно до вторинного законодавства Угоди з Туреччиною.

Найбільш поширеним в угодах КЦСЄ з ЄС є поняття працевлаштування на основі власного підприємництва (establishment). Саме право на таке працевлаштування надає можливість громадянам КЦСЄ брати участь на стабільній та постійній основі в економічному житті держави-члена. Поняття працевлаштування на основі власного підприємництва, так само як і поняття роботи за наймом (employment), є поняттями права Співтовариства. Стосовно визначення поняття establishment право Співтовариства, пов'язане з вільним пересуванням громадян ЄС, не дозволяє державам-членам вводити власні національні дефініції (як виняток, національні дефініції термінів employment та self-employment застосовуються в ст. 51 Договору про заснування ЄС та Регламенті 1408/71, що імплементує цю статтю, оскільки ця регламентація застосовується до координації внутрішніх систем соціальної безпеки). Критерієм розмежування понять establishment і employment є здійснення індивідом праці в рамках взаємозв'язків

субординації [1, с.7-10]. Якщо особа не підпорядкована іншій особі чи організації, але здійснює працю за винагороду, вона, відповідно до права Співтовариства, є особою, яка обслуговує власне підприємство (self-employed person), тобто бере участь в економічній діяльності в державі-члені на основі відносин establishment.

Відповідно до інтерпретації цього поняття у праві Співтовариства, право establishment (self-employment) у статтях угод з КЦСЄ поширюється на два типи діяльності: 1) це право індивідуумів – громадян країн Центральної та Східної Європи визначати себе у власному статусі як приватних підприємців у державах-членах для здійснення економічної діяльності та керувати підприємствами, що їх вони ефективно контролюють (наприклад, ст. 44(4)(a)(i) Польської Угоди); 2) право здійснювати економічну діяльність шляхом заснування дочірніх підприємств, підрозділів і підконтрольних компаній та керування ними і з цією метою – направлення до країни-члена основного персоналу (наприклад, ст. 52 Польської Угоди). Це право може обмежуватися державами-членами з огляду на потреби суспільної безпеки, суспільної політики та публічного здоров'я.

Окрім положень про establishment (self-employment) як основну легальну можливість для працівників з КЦСЄ регулярно та довгостроково працевлаштовуватись у країні – члені ЄС, іншою важливою частиною угод з КЦСЄ, що регламентують міграційний режим їхніх громадян, є положення, що стосуються недискримінації в умовах праці, винагороди, звільнення, доступу члена сім'ї, який легально проживає в країні-члені, до ринку праці на термін працевлаштування основного члена сім'ї; можливості певної координації питань соціальної безпеки та підписання двосторонніх угод (ст. 37 Угоди з Польщею, ст. 25 Угоди між Україною та Європейським співтовариством про партнерство та співробітництво від 14 червня 1994.). «Недискримінаційні» положення у визначення умов праці, оплати або звільнення стосовно громадян, які на законних підставах працюють, відповідно, у ЄС та Україні, містяться в ст. 24 Угоди між Україною та Європейським співтовариством про партнерство та співробітництво.

Гармонізація міграційного законодавства України у правову систему Євросоюзу безпосередньо пов'язана з умовами відповідності внутрішнього законодавства в цілому правовому полю Співтовариства, що є одним з головних критеріїв членства КЦСЄ у Євросоюзі. Як відомо, 16 червня 1997 року Комісія представила Європарламенту Communication «Agenda 2000», що по суті є планом розвитку Євросоюзу та його політики в третьому тисячолітті. У цьому зв'язку передусім розглядалися наслідки розширення Союзу, його майбутня структура та фінансове забезпечення з урахуванням перспектив його розширення [2]. Пропонуючи відкрити переговори про вступ до Євросоюзу перших п'яти країн Центральної та Східної Європи, Президент Комісії підкреслив, що заявки на членство інших країн буде обов'язково розглянуто [3], коли ці країни виконають вимоги Копенгагенських критеріїв 1993 року. Для КЦСЄ і, відповідно, для України, цими найбільш загальними і водночас імперативними критеріями членства в Євросоюзі є: 1) стабільні інститути, що гарантують демократію, верховенство права, права людини та захист меншин (політичні критерії членства); 2) наявність функціонуючої ринкової економіки та спроможність витримати тиск конкуренції та ринкових сил у межах ЄС (економічні критерії); 3) здатність взяти на себе зобов'язання, що випливають із членства в ЄС, у тому числі визнання цілей політичного, економічного та валютного союзу (членські критерії). У висновку Комісії про вступ до ЄС країн Центральної та Східної Європи («Agenda 2000») відкинута ідея перехідного періоду. Країни-претенденти мусять прийняти *acquis communautaire* (правила, що містяться в сукупності правових документів, напрацьованих Співтовариством) ще до вступу, беручи участь у реалізації проекту «європейського простору, свободи, безпеки та правопорядку». Відповідно до розділів *acquis communautaire*, Україна та інші країни – претенденти на членство мають досягти таких критеріїв: вільне переміщення товарів; вільне переміщення робочої сили; свобода в наданні послуг; вільне переміщення капіталів; законодавство про підприємства; конкурентна політика; сільське господарство; рибне господарство; транспортна політика; податкова система; Економічний та Монетарний союз; статистика; соціальна політика та зайнятість; енергетика; промислова політика; малі та середні підприємства; наука та дослідницька діяльність; освіта та навчання; телекомунікації; політика в галузі культури та аудіовізуальному секторі; регіональна політика; екологія; захист прав споживачів та охорона здоров'я; юстиція та внутрішні справи; митний союз; зовнішні відносини; спільна зовнішня політика та політика безпеки; зовнішня торгівля; бюджет та фінансовий контроль; охорона прав інтелектуальної власності; відповідність стандартів промислової продукції.

Незважаючи на те, що конкретизація правил *acquis communautaire* стосовно міграційної політики ускладнюється відсутністю чітких стандартів щодо їх визначення в самому ЄС, видається можливим окреслити основні пріоритети європейської міграційної політики, що стосуються сфери дії спільних інтересів або права Співтовариства, звернувшись до Графіка реалізації проекту «європейського простору, свободи, безпеки та правопорядку», складеного в березні 2000 року на засіданні Ради Міністрів внутрішніх справ та правосуддя країн-членів, а також до положень Маастрихтського та Амстердамського договорів.

Так, відповідно до Графіка реалізації проекту, першочерговим завданням є здійснення заходів щодо регулювання міграційних потоків та надання політичного притулку [4]. Країни, що планують приєднатися до Євросоюзу, передусім мають стати «безпечними», тобто відповідати компенсаційним стандартам. Для України в цьому аспекті заходами, що найбільш узгоджуються з потребами міграційної правової системи Євросоюзу, є зміцнення зовнішніх кордонів, створення стандарту прикордонного контролю та візового

режиму, що наближаються до стандартів ЄС, розробка системи обміну інформацією з країнами-членами щодо нелегальної міграції тощо.

Насамперед слід розглянути ті аспекти міграційного законодавства України, які мають узгоджуватися з міграційним «аспектом» права Співтовариства. У Маастрихтському договорі як предмет спільного інтересу держав-членів у контексті концепції третьої опори визначено такі сфери міграційного законодавства, як правила перетину особами зовнішніх кордонів держав-членів та прикордонного контролю; імміграційна політика та умови в'їзду й переміщення та проживання ГТК на території держав-членів, у тому числі возз'єднання сімей та працевлаштування, боротьба з нелегальною імміграцією (ст. К.1 Договору) [5]. Проте зазначені сфери залишаються тільки сферами спільного інтересу країн-членів, не поширюючись, за винятком окремих візових аспектів, на компетенцію Співтовариства. Визнання необхідності регулювання низки міграційних питань у формі права Євросоюзу (тобто їх переміщення з третьої опори в опору Співтовариства) здійснюється Амстердамським договором разом із реформуванням третьої опори. Умовою ефективного вирішення міграційних питань стає поширення компетенції Співтовариства на такі сфери внутрішнього права держав-членів, як імміграція, порядок надання політичного притулку та порядок перетину зовнішніх кордонів.

Отже, під час реформування та розвитку міграційного законодавства України визначеним пріоритетним напрямом «міграційного» вектора права Євросоюзу має приділятися особлива увага, оскільки вони визначають першочергові завдання щодо адаптації внутрішнього міграційного режиму до загальноєвропейського правової системи регламентації міграційних процесів.

Правила імміграції в Україну та порядок перетину її зовнішніх кордонів у цілому узгоджуються із загальноєвропейськими стандартами, дотримання яких вимагає від України набуття нею членства у ЄС. Зокрема, правовим зусиллям Співтовариства в цьому напрямі відповідають правила в'їзду, виїзду і транзитного проїзду територією України, заходи з попередження незаконного перетину кордонів та запобігання нелегальній імміграції, заходи з посилення зовнішніх кордонів і створення єдиного стандарту прикордонного контролю, порядок імміграції іноземців та осіб без громадянства з метою працевлаштування в Україні, правила видачі дозволу на імміграцію і тимчасове проживання, порядок імміграції з метою постійного проживання, порядок та критерії відмови на в'їзд/проживання та правила видворення іноземців з території України.

Регламентація імміграційних питань та порядку перетину зовнішніх кордонів України міститься в законах України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», «Про імміграцію», «Про державний кордон України», у постановах Кабінету Міністрів України щодо порядку оформлення візових документів для в'їзду, працевлаштування і проживання іноземців та осіб без громадянства, у наказах та положеннях Міністерства праці, указах Президента України («Про питання імміграційного контролю», «Про додаткові заходи щодо реалізації права людини на свободу пересування і свободний вибір місця проживання» тощо), Правилах в'їзду, виїзду та транзитного проїзду територією України й інших документах, у ст. 331 Кримінального Кодексу України, що передбачає кримінальну відповідальність за незаконний перетин державного кордону нелегальними мігрантами, та ст. 332 Кримінального Кодексу, що спрямована проти організаторів та посібників переправлення нелегальних мігрантів.

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС передбачає прийняття заходів, спрямованих на забезпечення єдиних підходів до нормопроєктування, обов'язкового врахування вимог законодавства Європейського Союзу під час нормопроєктування, підготовки кваліфікованих спеціалістів, створення належних умов для інституціонального, науково-освітнього, нормопроєктного, технічного, фінансового забезпечення процесу адаптації законодавства України (розділ III) [6]. Серед основних політико-правових та організаційних засад адаптації законодавства України визначена Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими співтовариствами та їх державами-членами від 14 червня 1994 року, Спільна стратегія щодо України, схвалена Європейською Радою на Гельсінкському саміті 11 грудня 1999 року, Програма інтеграції України до Європейського Союзу, схвалена Указом Президента України від 14 вересня 2000 року N1072 та ін.

Отже, розглянуті вище аспекти міграційного законодавства України, що потребують уточнення, розвитку або навіть скасування відповідно до міграційного «ракурсу» права Євросоюзу, буде вдосконалено в межах Концепції Загальнодержавної програми адаптації законодавства України і згідно з її принципами.

Особливості і тенденції подальшого розвитку сучасної міграційної політики України визначаються двома основними тенденціями: з одного боку, це тенденція до адаптації міжнародного досвіду з урегулювання міграційних проблем до міграційного законодавства та практики його застосування на території України, тобто тенденція до універсалізації/інтернаціоналізації внутрішнього міграційного права; з другого, це тенденція до регіоналізації та локалізації міграційної політики, її пристосування до національних потреб, тобто, умовно кажучи, тенденція до доместикації міграційної політики та її правового регулювання.

Особливістю міграційної політики України є «нерівний», нестабільний, дещо хаотичний розвиток процесів регулювання, пік якого припадає на 2014–2018 роки та існує у вигляді майже виключно указів та постанов (що знижує юридичну силу міграційних норм й уповільнює процес кодифікації міграційного права України) в останні роки. Незважаючи на специфіку регульованих правовідносин, міграційне право України не є самостійною галуззю, об'єднуючи інститути та норми конституційного, адміністративно-правового,

трудового, сімейного, житлового права відповідно до предмета правового регулювання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Алфьоров С. Адміністративно-правове регулювання міграційних процесів. Х.: Право. 2013. 278 с.
2. Agenda 2000, European Commission, Press release IP/97/660, 16.7.97.
3. Address to the European Parliament by Mr. J. Santer, President of the European Commission, Speech 97/161, 16.7.97.
4. Managing Migration in the Baltic States in the Framework of the EU Enlargement Process // IOM.2000. P. 49-149.
5. Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European communities and related acts. Official Journal C 340, 10 November 1997. URL: <http://europa.int/eurlex/lex/en/treaties/dat/11997D/htm/11997D.html>. (дата звернення: 13.01.2020).
6. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України. *Відомості Верховної Ради*. 2004. №29. ст. 367.

REFERENCES:

1. Alferov, S. (2013). *Administratyvno-pravove rehulyuvannya mihratsiynykh protsesiv*. Kharkiv: Law. [in Ukrainian].
2. Agenda 2000, European Commission, Press release IP/97/660, 16.7.97. [in English].
3. Address to the European Parliament by Mr. J. Santer, President of the European Commission, Speech 97/161, 16.7.97.
4. Managing Migration in the Baltic States in the Framework of the EU Enlargement Process // IOM.2000. P. 49-149. [in English].
5. Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European communities and related acts. Official Journal C 340, 10 November 1997. Retrieved from <http://europa.int/eurlex/lex/en/treaties/dat/11997D/htm/11997D.html> (accessed: 13.01.2020). [in English].
6. Pro Zahal'noderzhavnu prohramu adaptatsiyi zakonodavstva Ukrayiny do zakonodavstva Yevropeys'koho Soyuzu: Zakon Ukrayiny [«On the National Program of Adaptation of the Legislation of Ukraine to the Legislation of the European Union » Law of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady – Verkhovna Rada of Ukraine*, 29, 367. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 5.01.2020

УДК 342.6

DOI <https://doi.org/10.36550/2522-9230.2020.8.16>

Корнієнко Володимир Валерійович,
кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник
Харківський національний університет внутрішніх справ
кафедра поліцейської діяльності та публічного адміністрування
факультету № 3

e-mail: vladimir.korniyenko@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0001-7338-0794>

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА І ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВІДОМЧОЇ ПРАВОТВОРЧОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Дослідження спрямоване на розкриття сутності і визначення шляхів вирішення нагальних проблем відомчої правотворчості органів та підрозділів МВС України. Основні акценти при цьому зроблено на правотворчу діяльність Національної поліції.

Актуальність предмету статті не викликає сумніву, насамперед, в зв'язку з активізацією процесів демократизації суспільних відносин, що є результатом інтенсифікації євроінтеграційних процесів в Україні останніми роками.

В роботі зроблено спробу встановити загальні і специфічні закономірності розвитку правотворчості в системі МВС України в сучасних умовах та визначити напрями вдосконалення відомчої правотворчої діяльності органів та підрозділів МВС України в тому числі і Національної поліції.

В результаті проведеного дослідження, зокрема, встановлено, що на сьогоднішній день у національній системі законодавства фактично відсутній ефективний механізм, спроможний запобігати виконанню поліцейськими вимог відомчого нормативного акта, що суперечить правовому закону. При цьому взято до уваги факт існування відповідних норм чинного Закону України «Про Національну поліцію», а також Дисциплінарного статуту Національної поліції України, але доведено, що вони не являють собою ефективний механізм, здатний протидіяти застосуванню неправового нормативного акта.